

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **S. K.**, narozený X
státní příslušnost X
hlášený k pobytu na adrese X
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2021, č. j. OAM-374/ZA-ZA11-ZA03-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce uvedl, že hlavní důvod žádosti o azyl byl strach o život. V Turecku totiž udržoval vztah s dívkou – tureckou státní příslušnicí, s čímž však nesouhlasil její otec, protože žalobce je X původu. Otec dívky žalobci vyhrožoval usmrcením. Poté, co se žalobce z tohoto důvodu přestěhoval do jiného města, vyhrožovala mu i matka jeho přítelkyně. Na polici v Turecku se neobrátil z důvodu, že je X a je obecně známo, že turecké státní orgány pohlíží na kurdské obyvatelstvo jako na „osoby nižší kategorie“, a proto byl přesvědčen, že by mu nebyla poskytnuta dostatečná ochrana před pohrůzkami. Žalobce se proto ve své zemi necítil bezpečně a z tohoto důvodu uprchl.
3. Žalobce namítal, že žalovaný nezjistil všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Žalovaný se totiž nezabýval postavením Kurdů v turecké společnosti a způsobem, jakým jim je poskytována ochrana ze strany státních orgánů. Žalobce namítal, že ochrana práv etnických Kurdů je v Turecku mnohem slabší než u Turků a Kurdové jsou diskriminováni. Žalovaný tak měl zjistit, zda by se žalobce reálně mohl u bezpečnostních složek dovolat ochrany. Žalovaný se měl také zabývat důvody, proč se žalobce na bezpečnostní složky svého státu, neobrátil.
4. Za nepřezkoumatelnou pak žalobce považoval úvahu žalovaného, který v rozhodnutí uvedl, že *žadatelé navíc nebrání žádná objektivní skutečnost v tom, aby se v případě možného ohrožení obrátil o pomoc na státní orgány své vlasti. Jmenovaný neuvedl žádnou skutečnost, ze které by vyplynula neochota těchto orgánů v případě žádosti na jeho obranu vystoupit*. Podle žalobce není zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný dospěl k závěru, že by žalobci ochrana státními orgány poskytnuta byla.
5. Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobce; tyto nesvědčí o tom, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí; uvedl, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, které vyhovuje všem zákonným požadavkům. Odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.
7. Žalovaný konstatoval, že zjistil skutečný stav věci, podrobným způsobem se zabýval všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Z těchto podkladů pak nevyplývá, že by v Turecké republice v současné době docházelo k diskriminaci Kurdů ve smyslu zákona o azylu, byť k jejich určitému znevýhodňování dochází. K námitce pronásledování Kurdů z důvodu jejich národnosti žalovaný odkázal na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
8. Žalovaný uvedl, že žalobce nevyvíjel žádnou protirežimní činnost, politického života se aktivně neúčastnil a neměl žádný problém se státními orgány, a to ani s bezpečnostními složkami. I vzhledem k tomu, že se žalobce na policejní orgán s žádostí o pomoc v dané věci obrátil a jeho žádostí se policejní orgán zabýval, není žádný důvod se domnívat, že by policejní složky neposkytly žalobci efektivní ochranu. Zároveň žádným způsobem

nedoložil poskytování slabší formy ochrany osobám kurdské národnosti než občanům turecké národnosti.

9. Žalovaný závěrem navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
11. Žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 5. 2021. V rámci poskytnutí údajů k žádosti a dále během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je kurdské národnosti, islámského náboženského přesvědčení; sympatizuje se stranou HDP (Lidová demokratická strana), volí ji, není však jejím členem. Je svobodný, bezdětný. Pochází z města Mardin, poslední tři měsíce před odchodem z vlasti se zdržoval a pracoval v Istanbulu, kam utekl ze strachu před otcem své přítelkyně, která byla turecké národnosti. Dne 22. 5. 2021 opustil Turecko v nákladním prostoru kamionu. Jako důvod žádosti o azyl uvedl, že měl strach z pronásledování ze strany otce své přítelkyně. V Turecku udržoval asi rok vztah s přítelkyní, která byla turecké národnosti. Se vztahem nesouhlasil otec přítelkyně, který po zjištění, že uvažují o svatbě, toto kategoricky vyloučil a snažil se znemožnit kontakt mezi nimi. Nechal se slyšet, že žalobce zabije. Telefonicky mu vyhrožoval, že si ho najde a zabije ho. Žalobce se proto následně odstěhoval do Istanbulu, kam mu ještě volala matka přítelkyně s výhružkou, že její manžel za žalobcem přijede a najde si ho. Ze strachu, a aby měl od otce přítelkyně klid, ilegálně odjel z Turecka. Ještě v Izmiru, z něhož se poté přestěhoval do Istanbulu, byl v souvislosti s touto věcí na policii. Policie se o věc zajímala, ale řekla mu, že takto podanou slovní výhružku zatím nemohou nijak konkrétně řešit, leda by tam byl už nějaký důkaz o přímém útoku. V současné době již s přítelkyní v kontaktu není, vztah považuje za rozbitý. V Turecku neměl problém se státní správou, policií, soudy nebo armádou, nebyl trestně stíhán, ani ve vězení.
13. V podané žalobě nově uvádí, že byt strach o život vyplýval ze „soukromých důvodů“ (výhružky otce přítelkyně), jeho útěk ze země byl také ovlivněn skutečností, že by mu jako Kurdovi bezpečnost složky neposkytly dostatečnou ochranu.
14. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v ustanovení § 12 zákona o azylu, podle něž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Pronásledováním se podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná

jednání anebo jednání, které ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

16. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce neuvedl žádné politické aktivity. V této souvislosti žalobce toliko uvedl, že není členem žádné politické strany či politické skupiny. Pouze sympatizuje a volí stranu HDP. Avšak ani s touto volební podporou strany nepopisoval žádné pronásledování z důvodu uplatňování svých politických práv a svobod. Krajskému soudu tedy nezbyvá než shodně s žalovaným konstatovat, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro vyvíjení činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod. Udělení azylu z tohoto důvodu tak není na místě a žalovaný o neudělení rozhodl správně.
17. Krajský soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce ani naplnění podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Předně je nutno vyzdvihnout důvod žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Tímto jediným důvodem, který byl v průběhu správního řízení objasněn, byly vyhružky ze strany otce žalobcovy nyní již bývalé přítelkyně. V tomto kontextu se pak žalovaný zaobíral naplněním podmínek pro udělení azylu. Žalovaný z výpovědi žalobce zjistil, že vyhružky byly pouze slovní, žádné jiné kroky vůči žalobci podniknuty nebyly. Žalobce, kromě jedné návštěvy policie, jak je uvedeno níže, se rozhodl věc vyřešit sám odstěhováním do Istanbulu a přerušením kontaktů s přítelkyní. Kromě jednoho výhružného telefonátu ze strany matky přítelkyně, ho po přestěhování již nikdo nekontaktoval. V důsledku přerušení kontaktu s přítelkyní, došlo k zániku celého problému. V dané souvislosti žalovaný správně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, z něhož plyne, že takovéto jednání, tj. vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Původcem pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu může být soukromá osoba jen za určitých okolností, kdy lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce by se tedy nejprve musel pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu; až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově relevantní důvod. Lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, podle kterého u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, uvedl, že

„tvrzené obavy z vyhržování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly, apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.“ Dále srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, podle něhož za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí. O pronásledování dokonce nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a jejich opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/1994-25). V posuzované věci žalobce sám vyhržování na policii nahlásil a ta se jeho případem zabývala, byť se závěrem, že není dostatek důkazů pro zahájení šetření. Nelze tedy tak v žádném případě z dané skutečnosti usuzovat, že by turecké policejní orgány odmítly poskytnout žalobci pomoci či by byly záměrně nečinné.

18. V této souvislosti se žalovaný také zabýval postavením kurdské menšiny v Turecku, kdy z informací ze získaných důkazů vyplynulo, že turečtí občanské kurdského původu jsou považováni za příslušníky jednotného tureckého národa a jsou jim ve všech oblastech života přiznávána stejná práva jako většinovým tureckým občanům. K celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku se pak opakovaně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud, když například ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, uvedl, že *„obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (...). Žalobce ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrzovaly, že on sám je jakkoliv perzekuován nebo mu je odírána pomoc státních orgánů z důvodu jeho etnické příslušnosti.*
19. Žalobce si nikterak nestěžoval na nečinnost policejního orgánu, ani nebylo z jeho strany tvrzeno, že by mu policejní orgán odmítl poskytnout pomoc z jakéhokoliv důvodu, natož z důvodu jeho etnické příslušnosti. Naopak z jeho výpovědi při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na dotaz, zda v souvislosti s výhrůžkami vyhledal oficiální pomoc, je jasné pato, že policejní orgán byl připraven pomoci, avšak žalobce v tu dobu, neměl dostatek důkazů pro zahájení šetření: *„byl jsem na policii v Izmiru, policie se o to zajímala, řekla mi ale, že takto podanou slovní výhrůžku zatím nemohou nijak konkrétně řešit, leda by tam byl už nějaký důkaz o přímém útoku“.*
20. V této souvislosti je také nutno odmítnout námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti závěru žalovaného, který uvedl, že absentuje objektivní skutečnost, z níž by vyplynulo, proč by se žalobce nemohl obrátit na policejní orgán ve své vlasti a proč by mu byla jimi pomoc odmítnuta. Tento závěr žalovaného, že žalobce žádné takové skutečnosti neuvedl a ani takové skutečnosti nejsou, jednoznačně vyplývá z výše uvedeného vyjádření žalobce ohledně jeho návštěvy turecké policie a jejího přístupu k věci. Podobně je nutno odmítnout námitku žalobce, že se žalovaný měl zabývat důvody, proč se žalobce neobrátil s žádostí o pomoc na bezpečnostní složky státu, a zda kdyby se obrátil, by mu bylo vyhověno. Tyto námitky lze považovat za irelevantní. Jak je uvedeno shora, žalobce se na policii obrátil a věc s ním byla řešena.
21. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) nebyly v řízení zjištěny

ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné. Pro úplnost soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný.

22. Soud dále zvažoval, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.
23. Podle ustanovení §14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky
24. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informací obsažených ve správním spise vyplývá, že turecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Žalovaný tak správně neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu.
25. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce neměl ve své vlasti žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, a to ani z hlediska jeho etnické příslušnosti, a natož v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Žalovaný mimo jiné poukázal na skutečnost vyplývající ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, a to, že stát nevykazuje žádný negativní postoj k navrátilcům, neboť ti mají garantován stejný přístup ke státní péči, na pracovní trh apod., jako další občané Turecka. Žalovaný tak správně neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu.

26. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jejího návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti, a nebyly proto shledány podmínky pro její udělení. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by vycestováním žalobce do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, správně tak vyhodnotil, že ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány.
27. Za podmínek v ustanovení § 14b zákona o azylu se poskytne doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Žalovaný nezjistil, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele, proto správně vyhodnotil, že ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14b zákona o azylu nebyly dány.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce